

Præambel

Vi, de undertegnede, præsenterer Jerusalem Deklarationen om Antisemitisme, resultatet af et initiativ som opstod i Jerusalem.

Vi omfatter internationale forskere, der beskæftiger sig med studier i antisemitisme og relaterede fagområder, herunder jødiske studier, Holocaust, Israel-, Palæstina- og Mellemøststudier. Deklarationen er udfærdiget efter konsultation med retsvidenskabelige eksperter og medlemmer af civilsamfundet.

Inspireret af Verdenserklæringen om Menneskerettigheder (1948), Racediskriminationskonventionen (1969), Stockholmerklæringen fra den internationale Holocaust-konference (2000) og FN-resolutionen om Holocaust-erindring (2005) fastholder vi, at selvom antisemitisme er kendetegnet ved nogle særlige karakteristika, kan bekæmpelsen af antisemitisme ikke adskilles fra den grundlæggende kamp mod alle former for racemæssig, etnisk, kulturel, religiøs og kønsbaseret diskrimination.

I bevidsthed om den historiske forfølgelse af jøder gennem tiden og den universelle lære fra Holocaust, og idet vi ser med bekymring på den genopblussende antisemitisme blandt grupperinger som skaber had og vold i politik, i samfundet og på internettet, ønsker vi at bidrage med en brugbar, præcis og historisk informeret kernerdefinition af antisemitisme med et sæt retningslinjer.

Jerusalem Deklarationen om Antisemitisme er en reaktion på "IHRA-definitionen", dokumentet som blev vedtaget af International Holocaust Remembrance Alliance (IHRA) i 2016. Da IHRA-definitionen er uklar i forhold til centrale spørgsmål samt meget åben for forskellige fortolkninger, har den ført til forvirring og uoverenstemmelser og derved svækket kampen mod antisemitisme. Idet vi bemærker at ovenstående definition beskriver sig selv som en "arbejdsdefinition",

ønsker vi at forbedre den ved at fremlægge (a) en klarere kernerdefinition og (b) et sammenhængende sæt af retningslinjer. Vi håber at dette vil blive en hjælp til overvågning og bekæmpelse af antisemitisme, såvel som til undervisningsmæssige formål. Vi fremlægger vores juridisk ikke bindende deklARATION som et alternativ til IHRA-definitionen. Institutioner som allerede har adopteret IHRA-definitionen kan anvende vores tekst som et redskab til fortolkning af denne.

IHRA-definitionen indeholder 11 "eksempler" på antisemitisme, hvoraf 7 fokuserer på staten Israel. Mens dette lægger uforholdsmæssig stor vægt på ét område, er der et udtalt behov for klarhed om grænserne for legitime politiske ytringer og handlinger vedrørende zionisme, Israel og Palæstina. Vores mål er dobbelt: (1) at styrke kampen imod antisemitisme, ved at afklare hvad det er, og hvordan det manifesterer sig, (2) at værne om et rum for en åben debat om det ømtålelige spørgsmål vedrørende fremtiden for Israel/Palæstina. Vi deler ikke alle de samme politiske holdninger, og vi ønsker ikke at promovere en partipolitisk dagsorden. Det at afklare at en kontroversiel holdning eller handling ikke er antisemitisk, er hverken udtryk for at vi billiger den, eller at vi ikke gør.

De retningslinjer som fokuserer på Israel-Palæstina (nr. 6-15) skal betragtes i sammenhæng. Generelt, når man anvender retningslinjerne, bør hver enkelt læses i lyset af de andre og altid i kontekst. Konteksten kan omfatte hensigten bag en udtalelse, eller et mønster af ytringer over tid, eller endda afsenderens identitet, særligt når emnet er Israel eller zionisme. Fjendtlighed over for Israel kan således være et udtryk for antisemitisk modvilje, eller en reaktion på en menneskerettighedsovertrædelse, eller det kan være den følelse en palæstinenser har, baseret på vedkommendes erfaringer med den israelske stat. Kort sagt er der brug for dømmekraft og indføling ved anvendelsen af disse retningslinjer i konkrete situationer.

Definition

Antisemitisme er diskrimination, fordømme, fjendtlighed eller vold imod jøder, fordi de er jøder (eller jødiske institutioner, fordi de er jødiske).

Retningslinjer

A. Generelt

1. Det er racistisk at essentialisere (behandle et karaktertræk som iboende) eller at lave omfattende negative generaliseringer om en bestemt befolkningsgruppe. Det, som gælder generelt for racisme, er gældende for antisemitisme i særdeleshed.
2. Det som er særligt ved klassisk antisemitisme, er idéen om at jøder er forbundet med onde kræfter. Dette er kernen i mange anti-jødiske forestillinger, som eksempelvis idéen om en jødisk konspiration, hvor "jøderne" besidder skjult magt, som de bruger for at fremme deres kollektive dagsorden på bekostning af andre mennesker. Denne kobling mellem jøder og ondskab fortsætter i nutiden: I forestillingen om at "jøderne" med en "skjult hånd" kontrollerer regeringer, at de ejer bankerne, kontrollerer medierne, agerer som en "stat i staten" og er ansvarlige for at sprede sygdomme (som Covid-19). Alle disse kendetegn kan instrumentaliseres af forskellige (og endda modsatrettede) politiske kræfter.
3. Antisemitisme kan manifestere sig i ord, billeder og handlinger. Eksempler på antisemitiske ytringer inkluderer udsagn

om, at alle jøder er rige, nærige, eller upatriotiske. I antisemitiske karikaturer er jøder ofte afbildede som groteske, med store næser og forbundet med rigdom. Eksempler på antisemitiske handlinger er: At overfalde en person fordi hun eller han er jødisk, at angribe en synagoge, at tegne hagekors på jødiske gravsteder, eller at nægte at ansætte eller forfremme personer, fordi de er jødiske.

4. Antisemitisme kan være direkte eller indirekte, eksplicit eller kamoufleret. Eksempelvis er udsagnet "Rothschilderne kontrollerer verden" en kamoufleret meddelelse om den påståede magt, som "jøderne" angiveligt besidder over banker og verdensøkonomien. Ligeledes kan det at portrættere Israel som den ultimative ondskab eller groft at overdrive statens faktiske indflydelse være en kamoufleret måde at racialisere og stigmatisere jøder på. I mange tilfælde vil det at identificere kamoufleret sprog være en vurderingssag og skal ses i den rette kontekst og under inddragelse af disse retningslinjer.
5. At benægte eller minimere Holocaust ved at hævde, at det overlagte nazistiske folkedrab på jøder ikke fandt sted, eller at der ikke fandtes udryddelseslejre eller gaskamre, eller at antallet af ofre kun var en brøkdel af det faktiske, er antisemitisk.

B. Israel og Palæstina: Eksempler, der umiddelbart er antisemitiske

6. At anvende de symboler, billeder og negative stereotyper på staten Israel, der ses i klassisk antisemitisme (se retningslinjer 2 og 3).

7. At holde jøder kollektivt ansvarlige for Israels handlinger eller at behandle jøder som repræsentanter for Israel, udelukkende fordi de er jøder.
8. At kræve af folk, fordi de er jøder, at de offentligt skal fordømme Israel eller zionisme (for eksempel til et politisk møde).
9. At antage at ikke-israelske jøder, alene fordi de er jøder, nødvendigvis er mere loyale mod Israel end over for deres egne lande.
10. At nægte jøder i staten Israel retten til at eksistere og blomstre, kollektivt og individuelt, i overensstemmelse med lighedsprincippet.
11. At fremsætte evidensbaseret kritik af Israel som stat, herunder statens institutioner og grundlæggende principper. Dette omfatter landets politikker og praksis, både indenrigs og udenrigs, for eksempel den måde hvorpå Israel agerer på Vestbredden og i Gaza, den rolle Israel spiller i regionen, eller enhver anden måde hvorpå Israel som stat påvirker begivenheder i verden. Det er ikke antisemitisk at påpege systematisk racediskrimination. Overordnet set gælder de samme normer i debatten om Israel og Palæstina som gælder for andre stater og for andre konflikter om national selvbestemmelse. Derfor er det omstridt men ikke i sig selv antisemitisk at sammenligne Israel med andre historiske tilfælde, herunder bosætterkolonialisme eller apartheid.

C. Israel og Palæstina: Eksempler der umiddelbart ikke er antisemitiske

(uanset om man billiger synspunktet/handlingen eller ej)

11. At støtte det palæstinensiske krav om retfærdighed samt fuld anerkendelse og tildeling af deres politiske, nationale og civile rettigheder og menneskerettigheder, som nedfældet i folkeretten.
12. At kritisere eller være imod zionisme som en form for nationalisme eller at argumentere for en række forskellige forfatningsmæssige ordninger for jøder og palæstinensere i området mellem Jordanfloden og Middelhavet. Det er ikke antisemitisk at støtte ordninger, der giver fuldstændig ligestilling til alle indbyggere »mellem floden og havet«, hvad enten det er i to stater, en binational stat, en demokratisk enhedsstat, en føderal stat eller i en hvilken som helst anden form for stat.
13. Boykot, frasalg og sanktioner er almindeligt anvendte ikke-voldelige politiske protestformer mod stater. I Israels tilfælde er de ikke i sig selv antisemitiske.
14. Politiske ytringer behøver ikke at være afmålte, proportionale, modererede eller rimelige for at være beskyttet af artikel 19 i Verdenserklæringen om Menneskerettigheder eller af artikel 10 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention og andre menneskerettighedsinstrumenter. Kritik der kan ses som overdreven eller omstridt, eller som afspejler en »dobbeltmoral«, er ikke i sig selv antisemitisk. Generelt er grænsen mellem antisemitisk og ikke-antisemitisk tale forskellig fra grænsen mellem urimelig og rimelig tale.